

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **M. C.**,
oskarżonego z art. 229 § 1 k.k. i in. oraz **Z. M.**,
oskarżonego z art. 228 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 12 kwietnia 2023 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim
z dnia 14 marca 2023 r., sygn. akt II K 270/22,
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości,
na podstawie art. 37 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla
Warszawy-Woli w Warszawie.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim postanowieniem z dnia 14 marca 2023 r., zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy o sygn. akt II K 270/22, innemu sądowi równorzędnemu, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Uzasadniając swoją inicjatywę wskazał, że uzasadnienie aktu oskarżenia w ww. sprawie sporządzone zostało w całości w trybie niejawnym i opatrzone jest klauzulą: „ściśle tajne”, a ponadto znaczna część dowodów zawnioskowanych w akcie oskarżenia do przeprowadzenia na rozprawie stanowi materiały niejawne. Rozpoznanie sprawy, w której przetwarzane będą materiały

niejawne o najwyższej klauzuli tajności, wymaga spełnienia wielu rygorystycznych warunków, o których mowa w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29 maja 2012 r. w sprawie środków bezpieczeństwa fizycznego stosowanych do zabezpieczania informacji niejawnych (Dz.U.2012.683 ze zm.) oraz Zarządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 stycznia 2014 r. w sprawie doboru i zakresu stosowania środków bezpieczeństwa fizycznego stosowanych do zabezpieczania informacji niejawnych (Dz.Urz.MS.2014.32). Z ustaleń Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim wynika, że jedynie Sąd Okręgowy w Warszawie dysponuje salą rozpraw odpowiednią dla przetwarzania informacji niejawnych o klauzuli: „ściśle tajne”, jednakże przeprowadzenie tam rozprawy przez Sąd właściwy miejscowo jest niemożliwe ze względów formalnych (akredytacja specjalnej strefy ochronnej). Nie ma natomiast przeszkód, aby sprawę tę rozpoznawał w tej strefie Sąd Okręgowy w Warszawie albo którykolwiek z sądów rejonowych z okręgu warszawskiego.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim zasługuje na uwzględnienie.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego występuje ugruntowane stanowisko, aprobowane również w piśmiennictwie, zgodnie z którym problemy techniczno-organizacyjne sądu właściwego miejscowo do rozpoznania sprawy nie uzasadniają przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. (D. Świecki, *Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany*, red. D. Świecki LEX/el. 2023, teza 5 do art. 37 k.p.k.; J. Kosonoga, *Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-166*, red. R.A. Stefański, S. Zabłocki, Warszawa 2017, teza 11 do art. 37 k.p.k. i powoływane tam orzecznictwo). Trzeba jednak zauważyć, że od tej generalnie słusznej zasady mogą występować wyjątki, wynikające ze szczególnych okoliczności sprawy. Jeżeli bowiem – tak jak w sprawie II K 270/22 Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim – problemy techniczne uniemożliwiają w ogóle rozpoznanie sprawy, zgodnie z wiążącymi dany sąd przepisami dotyczącymi informacji niejawnych, a przeprowadzenie sesji wyjazdowej w sądzie, który dysponuje odpowiednią salą rozpraw z powodu przeszkód formalnych nie jest możliwe, to jako niezbędne jawi się przekazanie

sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Takim sądem, położonym niedaleko siedziby Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim, jest Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie. Jednym z celów postępowania karnego współkształtujących pojęcie dobra wymiaru sprawiedliwości jest to, aby rozstrzygnięcie sprawy nastąpiło w rozsądnym terminie (art. 2 § 2 pkt 4 k.p.k.). W świetle okoliczności przedstawionych przez Sąd Rejonowy, dopiero po przekazaniu sprawy w trybie art. 37 k.p.k. możliwe będzie sprawne rozpoznanie sprawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[SOP]

[ms]